

[Rager.]

gennem lovforslagets fremsættelse af handelsministeren og dets sanktion i finansministeriet, betyde, at finansministeriet, selvom loven ikke bliver vedtaget, alligevel på dette punkt må lade den nye regel blive den afgørende. Alt dette anser jeg for hævet over enhver tvivl.

Men så er det, jeg gerne vil spørge den højtærede finansminister: Når man nu må regne med indførelsen af denne nye, denne forretningsmæssigt rene regel, var det så ikke rigtigt, om finansministeriet allerede nu meddelte, at man ved opgørelserne for 1953 kunne følge den nye vej? Det er det, jeg gerne vil henstille til finansministeren, at sige ja til.

Finansministeren (Kampmann): Det er rigtigt, som det ærede medlem hr. Rager nævnte, at den nugældende hovedregel på dette område er, at skattemyndighederne kræver, at tab på et forretningsstilgodehavende skal være konstateret, for at det skattemæssigt kan tages i betragtning ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Dette er fastslået ved en række kendelser, afsagt af landsskatteretten.

Det ærede medlem hr. Rager spørger mig mig nu, om denne skattemæssige praksis skal opgives med virkning for indkomstopgørelserne for året 1953, fordi der nu — i 1954 — er forelagt det høje ting et forslag til en bogføringslov, der indeholder en bestemmelse om fordringers ansættelse i status, et lovforslag, som, såvidt jeg har forstået, vil blive underkastet en meget grundig og måske langvarig behandling her i tinget.

Jeg må bedrøve det ærede medlem med, at jeg ikke kan sige ja, men må sige nej til dette spørgsmål.

I spørgsmålet udtaler det ærede medlem endvidere, at finansministeriet „har ændret skattemyndighedernes tidligere indstilling, at tvivlsomme fordringer først har måttet afskrives, når tabet var konstateret.“ Jeg ved egentlig ikke, hvad det ærede medlem

støtter denne udtalelse på. Der er, såvidt jeg kan se, intet udtalt i denne retning, hverken i bemærkningerne til lovforslaget eller under lovforslagets første behandling her i tinget. Under behandlingen berørte handelsministeren forskellen mellem, hvad skattemyndighederne skal se på, og hvad man i andre forhold kan kræve af et regnskab. Jeg vil gerne i tilslutning hertil bemærke, at reglen i lovforslagets § 7, stk. 5, formentlig er ret selvfølgelig i en bogføringslov. Den er kun udtryk for sund fornuft. Når man i en status opfører aktiver og passiver, er det naturligt, at man ansætter aktivernes værdi efter et omhyggeligt skøn over, hvad de må anses for at være værd på tidspunktet for statusopgørelsen. Men fordi man i status ansætter f. eks. en fordring noget lavere end dens pålydende, kan man dog ikke hævde, at der herved er konstateret et indtægtstab, som man i almindelighed skulle have krav på at få taget i betragtning ved den skattemæssige indkomstopgørelse for det pågældende regnskabsår.

Jeg kan derfor ikke se, at gennemførelsen af den nævnte bestemmelse i forslaget til bogføringslov skulle medføre, at man må ændre den omtalte praksis med hensyn til betingelserne for nedskrivning af fordringer med indkomstskattemæssig virkning.

Rager: Jeg må naturligvis tage den højtærede finansministers udtalelser her til efterretning, men må forbeholde mig at analysere dem lidt nærmere, når jeg har fået lejlighed til at se dem skriftligt. Men jeg vil gerne spørge den højtærede handelsminister: Vil det dog ikke være naturligt, når man i bogføringsloven udtrykkeligt siger, at man ikke må optage de tvivlsomme fordringer med et større beløb end det, hvormed de skønnes at ville indgå, da at lade skatteopgørelsen følge samme redelige princip?

Finansministeren (Kampmann): Såvidt jeg hørte, var det et spørgsmål til den højtærede handelsminister, men jeg hørte måske